

Το Ξωτικό
και
το Ουράνιο Τόξο



Προσαρμογή Ινδιάνικου παραμυθιού και
εικονογράφηση:

Αναστασία Καραβασιλείου

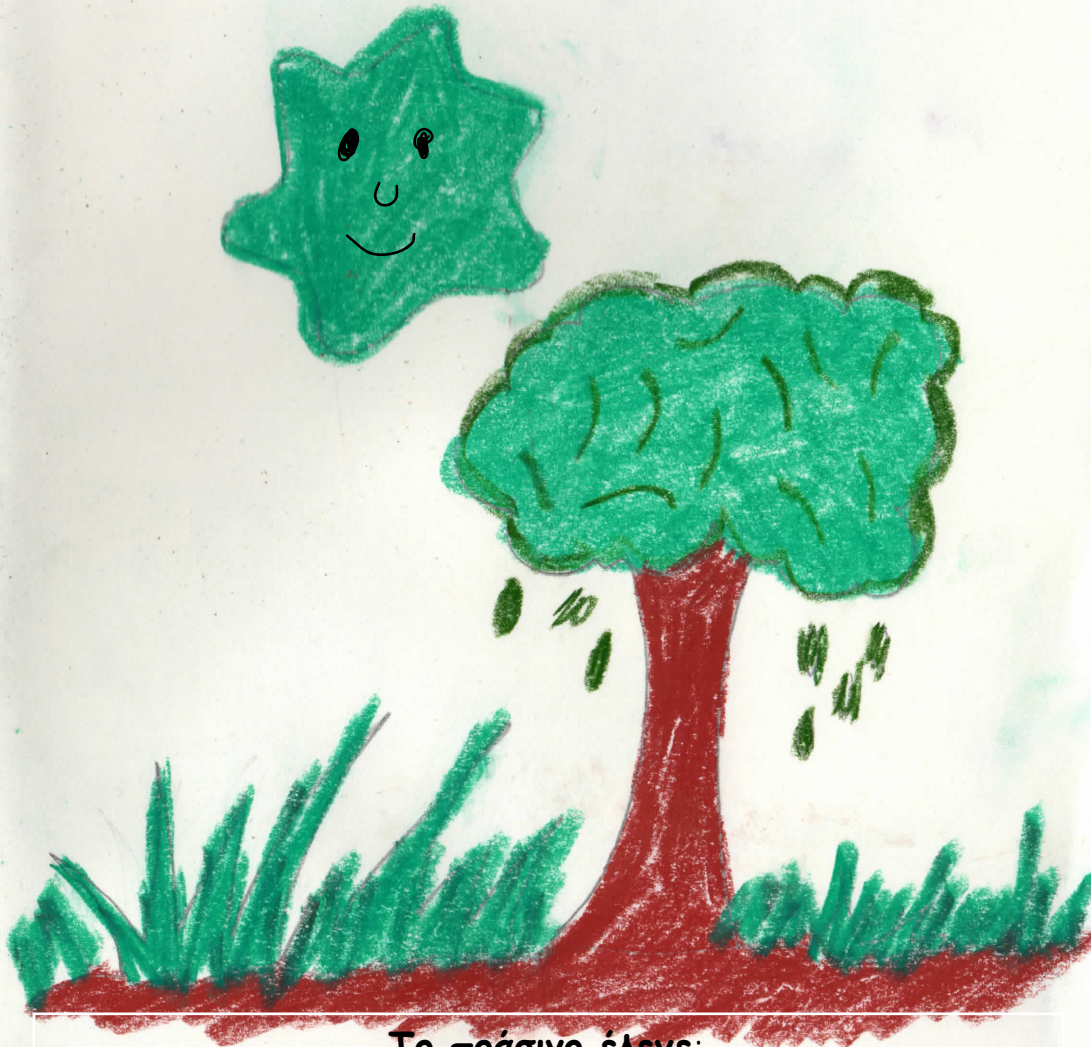
Κάποτε ήταν ένα ξωτικό που είχε έναν θησαυρό.





Πριν φύγει για ένα μακρινό ταξίδι, έκρυψε τον θησαυρό του
μπροστά σε ένα ουράνιο τόξο.

Μια μέρα, όμως, τα χρώματα του ουράνιου τόξου άρχισαν να διαφωνούν για το ποιο είναι πιο σπουδαίο από τα άλλα.



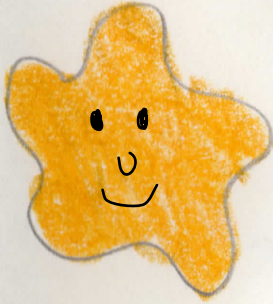
Το πράσινο έλεγε:

Είμαι το πιο σημαντικό. Είμαι το σύμβολο της ζωής και της ελπίδας. Τα χόρτα, τα φύλλα και τα δέντρα είναι πράσινα. Χωρίς εμένα τα ζώα θα πέθαιναν. Κοιτάξτε γύρω στην εξοχή και θα δείτε ότι όλα είναι πράσινα.



Το γαλάζιο απάντησε:

Σκέφτεσαι μόνο τη Γη, αλλά δες και στον ουρανό και στη θάλασσα. Το νερό είναι η πηγή της ζωής. Ο ουρανός προσφέρει χώρο και γαλήνη και ειρήνη. Χωρίς τη γαλήνη μου δε θα ήσασταν τίποτε.



Το κίτρινο διαμαρτυρήθηκε:

Είσαστε όλα πολύ σοβαρά. Εγώ φέρνω το γέλιο, τη χαρά και ζεσταίνω τον κόσμο. Ο ήλιος, το φεγγάρι και τα αστέρια είναι κίτρινα. Κάθε φορά που βλέπετε ένα ηλιοτρόπιο, όλος ο κόσμος χαμογελά. Χωρίς εμένα δεν θα υπήρχε χαρά!

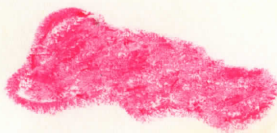
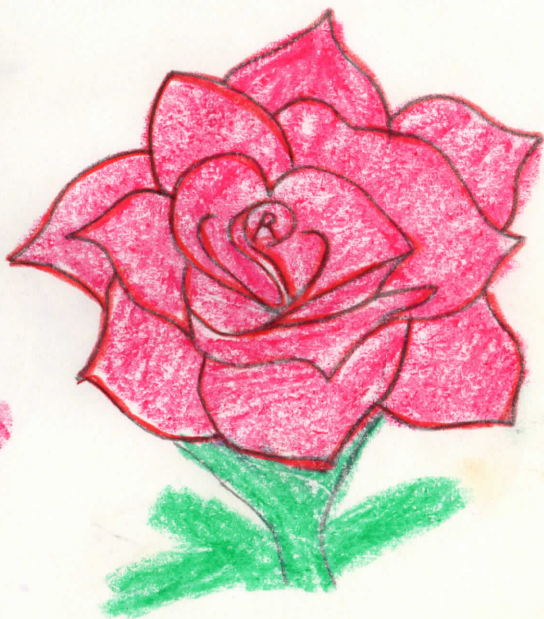
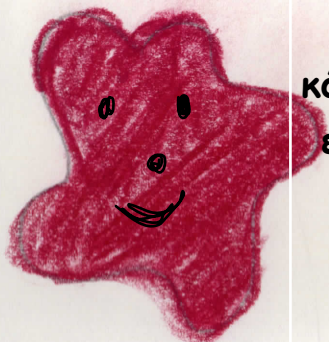


Το πορτοκαλί είπε με τη σειρά του:

Είμαι το χρώμα της υγείας και της δύναμης. Μπορεί να είμαι σπάνιο, αλλά είμαι πολύτιμο. Έχω τις πιο σημαντικές βιταμίνες. Σκεφτείτε τα καρότα, τις κολοκύθες και τα πορτοκάλια. Σκεφτείτε, όταν γεμίζω τον ουρανό στην ανατολή και στη δύση του ήλιου, πόσο όμορφο είμαι!

Το κόκκινο δεν μπορούσε άλλο να περιμένει και είπε:

Το αίμα που είναι η ζωή είναι κόκκινο. Η φωτιά που μας ζεσταίνει είναι κόκκινη. Είμαι το χρώμα του πάθους και της αγάπης. Τα τριαντάφυλλα και πολλά άλλα λουλούδια είναι κόκκινα.





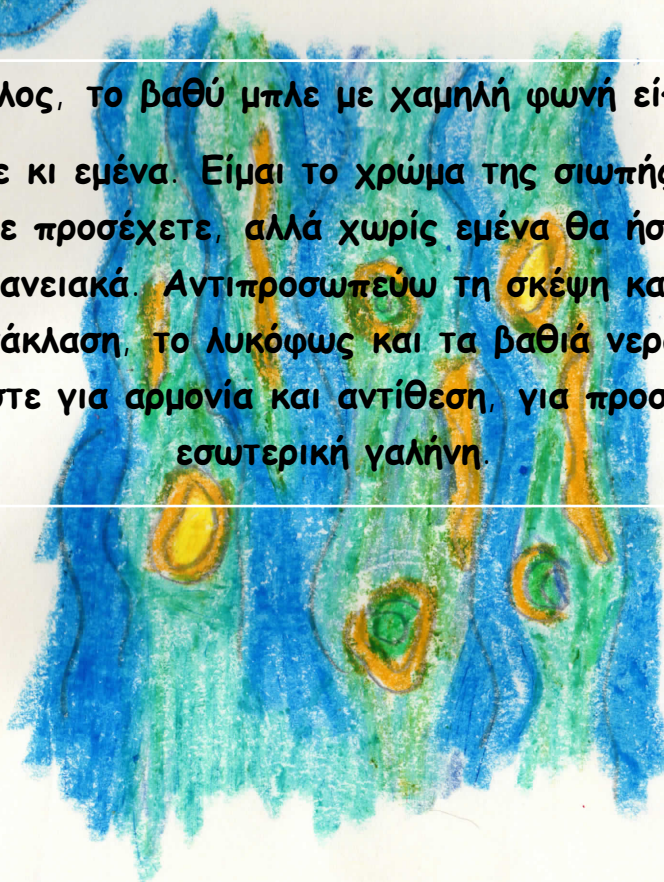
Εμφανίστηκε και το μωβ που ήταν πιο ψηλά από όλα και
μίλησε:

Είμαι το χρώμα της δύναμης. Οι βασιλιάδες με επιλέγουν,
επειδή είμαι το χρώμα της εξουσίας και τη σοφίας.



Τέλος, το βαθύ μπλε με χαμηλή φωνή είπε:


Σκεφτείτε κι εμένα. Είμαι το χρώμα της σιωπής. Σχεδόν δεν με προσέχετε, αλλά χωρίς εμένα θα ήσασταν επιφανειακά. Αντιπροσωπεύω τη σκέψη και την αντανάκλαση, το λυκόφως και τα βαθιά νερά. Με χρειάζεστε για αρμονία και αντίθεση, για προσευχή και εσωτερική γαλήνη.





Ξαφνικά, ξέσπασε βροχή και το ουράνιο τόξο χάθηκε.

Η βροχή άρχισε να μαλώνει τα χρώματα και να τους λείει:
Ανόητα! Δεν βλέπετε ότι όλα είστε σημαντικά! Αν έλειπε
κάποιο από εσάς, ουράνιο τόξο δεν θα υπήρχε!





Το ξητικό άρχισε να ψάχνει το θησαυρό του, αλλά μάταια.

Δεν μπορούσε να βρει το ουράνιο τόξο.



Τα χρώματα σκέφτηκαν καλά και είδαν ότι δεν γινόταν να υπάρχει το ένα χωρίς το άλλο.

Έτσι, αγκαλιάστηκαν όλα μαζί και ενώθηκαν πάλι.



Η βροχή ξέπλυνε τη Γη και έπειτα ξαναβγήκε ο ήλιος.
Το Ουράνιο τόξο εμφανίστηκε πάλι.
Το ξωτικό είδε το ουράνιο τόξο και βρήκε το Θησαυρό του.

Αλήθεια, τι θησαυρό να έχει άραγε
μέσα στο σακί του το ξωτικό;



Επιλεγμένη Άδεια

Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές



Αυτή δεν είναι άδεια Ελεύθερων Έργων Κουλτούρας

